

Prvič, Splošno sodišče naj bi kršilo člen 130(1) in (7) Poslovnika, pravico Republike Poljske do učinkovitega pravnega sredstva in poštenega sojenja iz člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter načelo kontradiktornosti postopka, ker naj bi v izpodbijanem sklepu navedlo dejanske in pravne ugotovitve o vsebini spora v zvezi z veljavnostjo spornega sklepa, preden bi se lahko o tem sporu vsebinsko odločalo v postopku v zadevi T-883/16 Republika Poljska/Komisija.

Drugič, pravna presoja spornega sklepa Komisije naj bi bila napačna, pri čemer naj bi po eni strani ta sklep določal, da je 50 % prenosnih zmogljivosti plinovoda OPAL med Greifswaldom in Brandovom dostopnih za tretje osebe v okviru pregledne in nediskriminatorne dražbe, tako da lahko druge osebe pridobijo te zmogljivosti, po drugi strani pa naj sporni sklep Komisije ne bi uvažal novih izjem, temveč naj bi delno odpravil obstoječo oprostitev. Republika Poljska meni, da je ta presoja pravne narave in učinkov spornega sklepa napačna, ker ta sklep samo navidezno uvaja rešitev, ki je predstavljena kot pregledna in nediskriminatorna. Dejansko naj bi sporni sklep Komisije določal mehanizem, ki podjetjem iz skupine Gazprom omogoča izključno uporabo najmanj 90 % prenosnih zmogljivosti plinovoda OPAL, zajetih s tem sklepom (50 % teh zmogljivosti popolnoma izvzetih iz zahtev o dostopu tretjih oseb, 40 % teh zmogljivosti pa naj bi bilo dinamično dodeljenih zmogljivosti, ki jih lahko rezervira samo skupina Gazprom).

Tretjič, Splošno sodišče naj bi kršilo svojo obveznost pravilne obrazložitve spornega sklepa. Ne bi naj pojasnilo, na podlagi katerih predpostavk je sprejelo vsebinske ugotovitve glede spornega sklepa Komisije. Posledično naj ne bi bilo mogoče razbrati razlogov, iz katerih je Splošno sodišče odločilo, da sporni sklep Komisije omogoča, da so zmogljivosti plinovoda OPAL dostopne podjetjem, ki niso povezana s skupino Gazprom, in bo pozitivno vplival na konkurenco na trgu zemeljskega plina.

---

## Tožba, vložena 12. marca 2018 – Evropska komisija proti Republiki Sloveniji

(Zadeva C-188/18)

(2018/C 152/27)

Jezik postopka: slovenščina

### Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopniki: P. Ondrušek, G. von Rintelen, M. Žebre)

Tožena stranka: Republika Slovenija

### Predlogi tožeče stranke

- Sodišče naj ugotovi, da Republika Slovenija s tem, da najpozneje do 18. aprila 2016 ni sprejela vseh zakonov in drugih predpisov, potrebnih za prenos Direktive 2014/23/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o podeljevanju koncesijskih pogodb (UL L 94, 28.3.2014, str. 1), oziroma ker v vsakem primeru o teh predpisih ni obvestila Komisije, ni izpolnila obveznosti iz člena 51 navedene direktive;
- Sodišče naj Republiki Sloveniji na podlagi člena 260(3) PDEU naloži plačilo denarne kazni v znesku 8 992,32 evrov na dan, šteto od dneva razglasitve sodbe v tej zadevi;
- Sodišče naj Republiki Sloveniji naloži plačilo stroškov.

**Tožbeni razlogi in bistvene trditve**

V skladu s členom 51 Direktive 2014/23/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o podeljevanju koncesijskih pogodb bi morala Republika Slovenija zakone in druge predpise, potrebne za usklajitev s to direktivo, sprejeti in objaviti najpozneje do 18. aprila 2016. Ker Republika Slovenija do poteka tega roka ni obvestila Komisije o prenosu vseh določb navedene direktive, se je slednja odločila, da zadevo predloži Sodišču.

Komisija v tožbi predlaga, naj Sodišče Republiki Sloveniji naloži plačilo denarne kazni v znesku 8 992,32 evrov na dan. Pri izračuna tega denarnega zneska je Komisija upoštevala resnost in trajanje kršitve prava Unije, kot tudi odvračilni učinek glede na plačilno zmožnost države članice, tj. Republike Slovenije.

Rok za prenos direktive se je iztekkel 18.4.2016.

---